

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/39/2025
Identifikačné číslo spisu: 8620200183
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8620200183.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. V., narodeného XX. M.F. XXXX, Z., O. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Nám. SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a. s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35697270, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46759875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-6C/7/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. novembra 2024 sp. zn. 3Co/43/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník - v súčasnosti Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 8. novembra 2022 č. k. 6C/7/2020 - 170 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 13, § 19 písm. d), § 36, § 41, § 42, § 290 CSP, § 52 Občianskeho zákonníka, ďalej podľa § 9 ods. 1 z. č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej „ZOOÚ“), podľa § 56 ods. 3 Zákona č. 351/2011 o elektronických komunikáciách, podľa článku 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článku 8 ods. 1, 2 Charty základných práv Európskej únie, článku 19 ods. 2, 3, 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, § 1 Zákona č. 122/2013 o ochrane osobných údajov ako aj § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. b), § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 tohto zákona (ZOOÚ). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že námietka miestnej nepríslušnosti nie je dôvodná, nakoľko predmetný spor je sporom o ochranu osobnosti z dôvodu zásahu do súkromia žalobcu, no tento zásah do súkromia bezprostredne súvisel s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia zo zmluvy o pripojení, pričom k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri

spracúvaní osobných údajov a toto spracovanie osobných údajov malo základ v uzavretej zmluve o pripojení, ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou. Rovnako mal súd prvej inštancie za preukázanú otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej s poukazom na judikatúru súdov Slovenskej a Českej republiky, podľa ktorej v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ak bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či právnickej osobe. Nakoľko k predmetnému zásahu došlo pri vykonávaní obchodnej činnosti žalovanej, ktorú táto zabezpečovala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov nesie zodpovednosť za takýto zásah táto osoba. Po tom čo mal súd prvej inštancie preukázaný základ nároku aj s poukazom na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov dospel k záveru, že v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je primerané zaviazať žalovanú na zaplatenie sumy 3.300 eur žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch. K žalovanej vznesenej námietke premlčania uviedol, že je nedôvodná, nakoľko krabica, ktorá obsahovala osobné údaje žalobcu bola uložená v sklade spoločne s cca 480 ďalšími originálnymi listinami žalovanej, a to v období od 25.01.2017 do 09.02.2017, kedy ju našiel O. Z.. Nasledujúcim dňom, t. j. 10.02.2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá do podania žaloby (30.01.2020) neuplynula.

1.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa morálna satisfakcia javí ako nepostačujúca a vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na funkciu preventívno - sankčnú je žalobcovi potrebné priznať náhradu nemajetkovej ujmy. Pod pojem nemajetková ujma spadá ujma, ktorá nie je vyjadriteľná v peniazoch a postihuje inú ako majetkovú sféru poškodeného, teda sféru osobnostnú, pričom ani do týchto práv nie je možné zasiahnuť, či ich obmedziť s poukazom na ustanovenie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, pričom pre priznanie takéhoto nároku stačí ak zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené Občianskym zákonníkom. Osobné údaje sú vstupnou bránou do súkromia každého jednotlivca, a preto právo na ich ochranu požíva vysoký stupeň. Zároveň nie je pravdou, že žalobcovi nemohla vzniknúť ujma vo vzťahu k povahe osobných údajov o čom svedčí aj rozhodnutie Úradu pre ochranu osobných údajov, ktorým bolo rozhodnuté o uložení pokuty za tento bezpečnostný incident. Boli neoprávnené sprístupnené osobné údaje včítania rodných čísiel a ďalších identifikátorov žalobcu, ktorým sa priznáva zvýšená ochrana. To, že tieto písomnosti s osobnými údajmi neboli skartované, ale naopak boli neodborne odložené v sklade za predajňou a tam boli nezabezpečené či nepovšimnuté, sú príťažujúcimi okolnosťami pri takýchto nárokoch. Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Úradu pre ochranu osobných údajov, pričom všetky tieto osobné údaje žalobcu sú chránené právnymi predpismi včítane listiny základných práv a slobôd. S poukazom na to, akým spôsobom došlo k zásahu do osobných práv žalobcu, kedy súd neveril, že došlo k takémuto konaniu len z dôvodu omylu či hrubej nedbanlivosti obchodného zástupcu žalovaného ako aj vzhľadom na to, že primárnou funkciou sankcie je funkcia aj preventívna v rámci generálnej prevencie súd prvej inštancie mal za to, že nie je dôvodné priznať žalobcovi požadovanú sumu 5.000 eur, ale sumu 3.300 eur. Nestotožnil sa s porovnaním ohľadom výšky náhrad, ktorá sa poskytuje obetiam trestných činov a takisto sa nestotožnil ani so závermi odvolacieho súdu v obdobnom konaní, kedy bola priznaná nepomerne nižšia suma s tým, že vymenoval prípady, kedy súdy Slovenskej republiky poskytli vyššie náhrady nemajetkových újm pri nároku pozostalých za smrť ich príbuzného pri dopravnej nehode. Dospel k záveru, že priznaná náhrada musí byť taká, aby mala preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, čo zodpovedá sume 3.300,- eur. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 5. novembra 2024 sp. zn. 3Co/43/2024 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2.1. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa miestnej nepríslušnosti prvoinštančného súdu

odvolací súd dospel k záveru, že vo veci konal miestne príslušný súd. Predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Zásadným pre posúdenie výhrady žalovanej bolo vyhodnotiť charakter takto definovaného nároku v tom zmysle, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, pre ktorý môže platiť miestna príslušnosť daná na výber, keďže podľa § 19 písm. b) CSP je popri všeobecnom súde žalovaného na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Podľa Princípov európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law, PETL), ktoré predstavujú v interpretačnej rovine podporný prameň, aj keď majú základ v súkromnej iniciatíve a preto ich treba vziať do úvahy je škodou, ktorá je spôsobená inému jednak škoda majetková ale aj nemajetková; nemajetková škoda predstavuje ujmu na slobode, dôstojnosti alebo iných osobných právach. Podľa odvolacieho súdu z uvedeného nevyplýva iné ako to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobných právach je možné subsumovať pod pojem škoda. Z vykonaného dokazovania mal za nepochybné, že udalosť únikom dokladov s osobnými údajmi, ktorá zakladá nárok, ktorý bol predmetom konania, nastala v súvislosti s osobnými dátami, t. j. osobnými právami žalobcu, čo ani sporné nebolo, ide tak o udalosť zakladajúcu nárok na náhradu škody čím bola daná miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník na základe § 19 písm. b) CSP.

2.2. Čo sa týka otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v konaní, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukázal. Mal za nepochybné, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovanou, pričom táto konala prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaná aj keď konajúca prostredníctvom splnomocneného zástupcu zasiahla do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečila jeho osobné údaje pred prípadným zneužitím, pričom práve na tento prípad sa vzťahuje rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2712/2005, nakoľko sa jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol spôsobený sprostredkovateľom, teda inou právnickou osobou pri realizácii činností žalovanej a vtedy sa tento neoprávnený zásah pričíta tejto právnickej osobe, teda žalovanej. Konštatoval, že pokiaľ je jednoznačne preukázané (ako to bolo v tomto prípade), že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovanej, nie je relevantné použitie ustanovení zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko priamo z uvedeného zákona vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti tak ako to využil žalobca v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť rozhodujúce ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaná, ktoré v súvislosti s jej zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov. Z tohto dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nie je dôvodná.

2.3. K námietke o nesprávnom právnom posúdení (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) odvolací súd poznamenal, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená čiastočne, a to vo vzťahu k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy.

2.4. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, je tak závažným zásahom do ich práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť okolností a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. V dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej značným spôsobom poskytlo podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu

osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za sub-katégoriu práva na súkromie a to vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na Článok 8 Dohovoru, ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril, dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje a v prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna. Primerané zadost'učinenie možno chápať ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy, pričom podobne ako pri majetkovej ujme aj pri ujme nemajetkovej sa vyžaduje dôkaz existencie kauzálneho nexu viažuceho sa na protiprávne konanie rušiteľa, v dôsledku ktorého došlo k vzniku určitej nemajetkovej ujmy. Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia javí ako nepostačujúca a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie, z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy sú tieto: dĺžka protiprávneho konania, reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby, dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu, škandalizácia osoby, opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby.

2.5. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017, nebola ustálená jednoznačne, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade. Zároveň je nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, je primerané priznať žalobcovi nárok na finančnú náhradu. Mal za to, že je možné sa stotožniť s „poľahčujúcimi okolnosťami“ stojacimi v pozadí jej zníženia v porovnaní so závermi súdov prvej inštancie, no nie však so samotnou výškou priznanej finančnej náhrady. Podľa názoru odvolacieho súdu suma 110,- eur vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu nepôsobí dostatočne satisfakčne ani sankčne a už vonkoncom nie preventívne, aby ju nútila správať sa voči citlivým údajom svojich klientov zodpovedne. Preto odvolací súd mal za to, že bol dôvod zasiahnuť do úvahy prvoinstančného súdu a výšku priznanej náhrady korigovať minimálne na sumu 110 eur, tak aby bol na jednej strane zohľadnený princíp proporcionality a na druhej strane zachovaný aj princíp racionality v práve.

2.6. Pokiaľ sa týka otázky premlčania žalobcom uplatneného nároku v konaní, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie uvedeným v bode 15., 110. až 113. rozsudku odôvodnenia rozhodnutia, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukazuje. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz a to je deň 9.2.2017, kedy dokumenty s osobnými údajmi boli nájdené nálezcom. Túto skutkovú okolnosť je potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10.2.2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula 10.2.2020. Žaloba bola súdu prvej inštancie doručená dňa 5.2.2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade tzv. všimol vedúci predajne Orange v Z.. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom všimnutia si tlačív uložených na podlahe skladu.

2.7. O trovách celého konania (pred súdom prvej inštancie a súdom odvolacím) rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi v celom

rozsahu proti žalovanej s poukazom na jeho úspech v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Odvolací súd uviedol, že otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci II. ÚS 233/2022, pričom Ústavný súd v uznesení z 24. mája 2022 uvedenej spisovej značky konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň Ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Do pozornosti odvolací súd dal, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval cit.: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. Odvolací súd zdôraznil, že okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania a rozhodujúcou okolnosťou je to, že žalobca mal vo veci úspech, nakoľko zásah do jeho osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jeho osobnými údajmi, bol zistený a preto má nárok v zmysle citovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky na plnú náhradu trov konania. Odvolací súd preto nesúhlasil s argumentáciou žalovanej, že žalobcovi ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, pričom ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaných v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa považuje žalobca vtedy, ak vo výške plný úspech nemal.

2.7. Odvolací súd v súvislosti s prípadnou aplikáciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktorej sa dožaduje žalovaná, pripomenul, že všeobecné nariadenie o ochrane údajov (GDPR) plným názvom Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje Smernica 95/46/ES, je nariadenie Európskej únie, ktorého cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov občanov. Nariadenie chráni základné práva fyzických osôb so zameraním na právo ochrany osobných údajov. Stanovuje pravidlá ochrany fyzických osôb a pravidlá pre voľný pohyb (ktorý sa nesmie obmedziť ani zakázať) osobných údajov v Európskej únii (Čl. 1, ods. 1 - 3). Táto konzistentná úroveň ochrany fyzických osôb v celej únii má zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. Uprednostniť preto osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa presvedčenia odvolacieho súdu je neakceptovateľné. Nemožno súhlasiť s tým, aby osoba zodpovedná za čin rozsiahlejšieho porušenia práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ustanovenie § 257 CSP v danej veci v prospech žalovanej neaplikovateľné. Nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa namietané opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne podobných úkonov, pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000 eur. Z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu je v tejto súvislosti zrejmé, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom, ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb tým istým bezpečnostným incidentom, žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb. Pre takýto prípad si žalovaná musí byť vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany. Zásada úspechu vo veci je charakteristická pre sporové konania a jej obsahom je stále povinnosť nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania. Odvolací súd nezistil akceptovateľný dôvod na použitie zmierňujúceho ustanovenia § 257 CSP, a to ani čiastočne v prospech osoby zodpovednej za

masívne porušenie osobných údajov podliehajúcej ochrane úijnému právu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) rozsahom obsiahle (na 46 stranách) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Navrhla zrušiť obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. V podstatnom namietala, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, ďalej nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov, a to v spojitosti s jej námietkami, že (i) vo veci konali a rozhodovali miestne nepríslušné súdy a v tomto ohľade bolo porušené (aj) jej právo na zákonného sudcu, (ii) žalovaná pohľadávka bola premlčaná a (iii) nesprávne bolo rozhodnuté o trovách konania, keď bola zaviazaná k úhrade trov v plnom rozsahu, pričom žalobca mal úspech iba čiastočný a odvolací súd sa ani nevysporiadal s jej odvolacou námietkou o aplikácii § 257 CSP.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu dovolacích trov. Zdôraznil, že v skutkovo a právne identických veciach vychádzajúcich z toho istého bezpečnostného incidentu bola miestna príslušnosť bývalého Okresného súdu Svidník právoplatne konštatovaná všetkými odvolacími senátmi u viac než 140 dotknutých osôb. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 225/2020 a sp. zn. II. ÚS 233/2022. K ustanoveniu § 257 CSP uviedol, „že v predmetnej veci neboli splnené žiadne podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP o použití moderačného práva súdu, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa“.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej v časti bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená

aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní v zásade nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, ani prieskumu nim vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má síce dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

14. Dovolací prieskum v danej veci bol limitovaný posúdením prípadných zmätočností podľa § 420 písm. f) CSP a nie aj prípadným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP) - ktoré žalovaná v dovolaní explicitne nenamietala, hoci aj nesprávne právne posúdenie implicitne z obsahu dovolania mohlo vyplývať [§ 124 ods. 1 CSP nesprávne posúdenie miestnej príslušnosti a z toho vyplývajúce dôsledky]

- ktoré dovolanie by však vzhľadom na napadnutý výrok odvolacieho súdu (110,- eur) ex lege nebolo prípustné (§ 422 CSP). Uvedené platí aj v prípade odvolacieho rozhodnutia o trovách konania, proti ktorému dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je rovnako ex lege prípustné (§ 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP). Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

15. Pokiaľ žalovaná v dovolaní napádala celé odvolacie rozhodnutie a žiadala ho ako také zrušiť, najvyšší súd uvádza, že súčasťou I. výroku odvolacieho súdu bola aj zmena prvoinštančného rozsudku, ktorou odvolací súd nad rozsah sumy 110 eur žalobu zamietol. Teda žalovaná podaným dovolaním brojila aj proti tej časti odvolacieho rozhodnutia, ktorou jej nebola spôsobená žiadna (formálna ani materiálna) ujma a ktorou nijako nebolo zhoršené jej doterajšie právne postavenie; naopak v tejto časti odvolací súd vyhovel podanému odvolaniu žalovanej. Ani zmenou alebo zrušením tejto časti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu by sa nedosiahol pre žalovanú priaznivejší procesný výsledok. Z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalovanej v tejto časti ako dovolanie podané neoprávnenou osobou odmietol (§ 447 písm. b) CSP).

16. Najvyšší súd predostiera, že i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia, či nenáležitú vysporiadanie sa s relevantnou argumentáciou odvolateľky je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom potvrdil do výšky priznaného nároku v sume 110 eur nárok v prospech žalobcu, pričom v medziach vymedzených dovolateľkou (posúdenie miestnej príslušnosti a z toho vyplývajúce dôsledky a trov konania) právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo vo veci konal miestne príslušný súd a prečo priznal žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu resp. prečo nebol dôvod na uplatnenie ustanovenia § 257 CSP.

16.1. Pokiaľ žalovaná v konaní i v rámci odvolania namietala, že vo veci konal miestne nepríslušný súd a (iba) v tejto súvislosti bolo potom porušené jej právo na zákonného sudcu odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil keď uviedol, že v danom prípade sa nepochybné jednalo o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 OZ v rámci ktorého sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú v zmysle eurokonformného výkladu možno subsumovať pod pojem škoda a odvolací súd vychádzal z Princípov európskeho deliktneho práva. Na základe uvedeného bol potom Okresný súd Bardejov (do 31. mája 2023 Okresný súd Svidník) miestne príslušným súdom v posudzovanej veci v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej bol na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybné vyplynulo, že udalosť, ktorá zakladala nárok na náhradu škody a teda jej súčasťou ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Svidník. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti za správne, aj keď prvoinštančný súd uvedenú argumentáciu použil podporne, primárne vychádzajúc z osobitnej miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d) CSP. Najvyšší súd si je vedomý rôznorodnej odbornej polemiky v právnych kruhoch o tom, či nemajetkovú ujmu možno v širších súvislostiach subsumovať pod právny inštitút náhrady škody (v prospech pozri napr. R 8/2018, či III. ÚS 666/2016, pozn.), na čo v podanom dovolaní poukázala aj žalovaná. Na strane druhej odvolacím súdom vyslovený názor, podporený eurokonformným výkladom vyplývajúcim z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora nemožno celkom zjavne považovať za svojvoľný, neudržateľný alebo prijatý v zrejmom omyle, teda za taký, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Inak povedané táto námietka žalovanej nemala dostatočnú intenzitu na vyslovenie porušenia práva na spravodlivý proces.

16.2. Žalovaná tiež namietala vady rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, ktorým bola zaviazaná na trovy v plnom rozsahu (trovy niekoľko násobne prevýšili priznanú istinu), pričom odvolací

súd sa nedostatočne vysporiadal aj s jej argumentáciou o potrebe uplatnenia moderačného opatrenia podľa § 257 CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa aj v časti trov konania náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôvodnil najskôr poukázaním na skutočnosť, že v danom prípade ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré boli prejednávané na prvoinštančnom súde. Otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola už predmetom prieskumu (aj) ústavného súdu, ktorý konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (II. ÚS 233/2022). Podobne v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020 (zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020) konštatoval, že «[v] týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Z rovnakých záverov vychádzal aj odvolací súd, ktorý poukazujúc na znenie vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uviedol, že samotná okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou bolo to, že žalobca mal vo veci úspech, nakoľko zásah do jeho osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jeho osobnými údajmi bol zistený a preto má nárok na plnú náhradu trov konania. Nebolo preto možné prisvedčiť žalovanej, že žalobcovi ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy. V ďalšom odvolací súd v reakcii na ďalšiu námietku žalovanej interpretoval ustanovenie § 257 CSP, Všeobecné nariadenie o ochrane údajov (GDPR), poukázal na viaceré rozhodnutia ústavného súdu (SR i ČR) a uzavrel, že vzhľadom na opakované skutkové okolnosti porušenia práva na ochranu osobných údajov a najmä 400 násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu Stropkov a Svidník by zvýhodnenie porušovateľa kvôli výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy bolo nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov. Inak povedané bolo neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. Odvolací súd nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa ani žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy vo výške 5.000,- eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdnemu konaniu. Z úradnej činnosti bolo odvolaciemu súdu známe, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb, tým istým bezpečnostným incidentom, žalovaná stále namietala nielen neprimeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musela byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strany.

16.3. Podľa názoru dovolacieho súdu ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi proti žalovanej v celom rozsahu, ako aj dôvody, pre ktoré nebolo možné

postupovať podľa § 257 CSP. Dovolací súd konštatuje, že výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že pokiaľ dovolateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tak nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017).

17. Dovolací súd záverom považuje za vhodné zopakovať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

18. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.